

dets Overgang til 3die Behandling fattes under Forhandling.

Ordføreren (Bajer): Udvalget har haft Leilighed til at gennemgaa de Ansøgninger med medfølgende Bilag, Anbefalinger og andre Bevisligheder, som vedkomme de 60 Personer, der ere opførte i nærværende Lovforslag; men paa Grund af at Sagen har været forhandlet tidligere i det andet Thing, har man troet at burde indskrænke sig til at undersøge de Ansøgninger, med Hensyn til hvilke der har været Tvivl om, hvorvidt der burde gives de vedkommende Ansøgere Indfødsret. Denne Tvivl er bleven bestyrket, men dog ikke i saa høi Grad, at man har troet det rigtigt at stille noget Endringsforslag. Særligt indskrænker Udvalget sig til at gjøre Hensstillinger til Indenrigsministeren, og man haaber, at den ærede Minister vil være rede til at udtale sig om disse. -- Den første er foranlediget ved et Tilbud, som er gjort fra Udenrigsministeriets Side paa nærmere Foranledning af Udvalget, og jeg skal derfor tillade mig at spørge den ærede Indenrigsminister, om han vil kunne modtage et saadant Tilbud og altsaa for Fremtiden meddele saadanne Personer, der betingelsesvis have faaet Indfødsret, naar dette tilkjendegives dem, tillige, at de ved Hjælp af Udenrigsministeriet lettere kunne faae de nødvendige Løsningsdokumenter fra de fremmede Regjeringer. -- I den anden Hensstilling udtales Ønskeligheden af, at vor Indfødsretslovgivning maatte blive underkastet et samlet Gjennemsyn. Med Hensyn til Grundene skal jeg henvise til Betænkningen. For Diebliffet er der jo tidt Tvivl om, hvorvidt de Undtagelser, der ere gjorte, ere aldeles berettigede, og derfor mener jeg, at man enten paa en maatte sætte de oprindelige Bestemmelser i Kraft eller indskrænke dem til at gjælde visse Tjenester i Staten. Der er i Tidernes Løb blevet fulgt forskjellige Bestemmelser, som det maatte kunde være rigtigt at optage i en saadan samlet Lov; men der har naturligvis ikke været taget nogen Beslutning i Udvalget, og der har naturligvis ogsaa der været en Del Meningsforskjellighed om, hvor langt man bør gaa i den ene eller den anden Retning; dog tror jeg at burde gjøre opmærksom paa, at man med Hensyn til Ansættelse i Hæren og Søværnet tror det rigtigt at fastholde de tidligere Bestemmelser i deres fulde Udstrækning. Jeg haaber, at det maa komme til den ærede Krigsministers Kundskab, at man nærer et saadant Ønske. Der kunde maatte have været Tale om at faae noget Saadant fastslaaet nærmere ved Gjennemsynet af Forsvarslovene; men da der ikke er Tale om at indføre noget Nyt, men kun om mere at betone noget Sammelt, vilde det maatte ikke have været den rette Vej. Det glæder mig at se, at den ærede Justitsminister er tilstede, da der ogsaa er et Punkt, som vedkommer Justitsministeren, idet der har været Tale om, hvor-

vidt det ikke vilde være rigtigt at ophæve den Bestemmelse i Børneplyktlovens § 2, ifølge hvilken Udlandinge ere almindelig Børneplygt undergionne, naar de have erhvervet sig fast Hjem her i Landet. Dette Spørgsmaal har der ogsaa været en Del Uenighed om i Udvalget; men man har dog ikke lagt synderlig Vægt derpaa for Diebliffet. Man vilde vistnok kunne danne sig en bedre begrundet Mening om, hvad der er rigtigt i saa Henseende, hvis man havde Oplysninger om Ordningen af dette Forhold i andre Lande. Jeg skal gaa over til det næste Punkt, som angaar det Misforhold, der er til Stede, eller rettere den Ulighed, der er til Stede, idet det nemlig kræves af Ansøgere af Indfødsret, der bo udenfor Kjøbenhavn, at deres Børn nyde dansk Undervisning og Opdragelse, hvorimod denne Fordring ikke hidtil har været stillet til de Ansøgere, som bo i Kjøbenhavn og lade deres Børn gaa i Petri Skole hvor Undervisningsproget er gennemgaaende Lyss i alle Fag, og Dansk kun læres som et fremmed Sprog. Denne Ulighed tror man ikke for Liden at kunne indskrænke paa anden Maade end ved at være strengere i andre eller flere Henseender med Hensyn til Oplysninger om dansk Sind og Læstemaade mod dem, der bo i Kjøbenhavn. Jeg haaber, at saavel den høitærede nuværende som de efterfølgende Indenrigsministre ville have deres Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Der er to af de Personer, som ere opførte paa Lovforslaget, som man har haft Betænkning ved at indstille til Indfødsret, og denne Betænkning blev kun høvet, da man faae, at der fra paalidelige og almenagtede danske Mænd fandtes Anbefalinger, hvoraf de Forældrene „altid“ eller „udelukkende“ talte Dansk i deres Hjem, og det er vist Noget, der maa anses som et Kjendtegn paa, at man med Alvor slutter sig til sit nye Fædreland. Endelig kommer jeg til den sidste Hensstilling, der i Grunden nærmere vedkommer Krigsministeriet. Man er efterhaanden kommen til den Praxis, at Ansøgninger om Indfødsret maa anbefales af vedkommende Kommunalbestyrelser, og den eneste almindelige Undtagelse, der er gjort herfra, har været med Hensyn til Militære. Jeg tror, det er rigtigt at ophæve denne almindelige Undtagelse; man vil ellers let derved komme, til ligesom at danne en Slags Stat i Staten, hvad der ikke kan være heldigt; thi de Militære faae jo Del i de samme borgerlige Rettigheder, som erhverves ved at faae Indfødsret, og jeg tror derfor, at vedkommende Kommunalbestyrelse bør have Leilighed til at udtale sig. Jeg skal derfor henstille, at Ansøgninger om Indfødsret til Militære for Fremtiden maa ledfages af vedkommende Kommunalbestyrelses Anbefaling. Jeg skal ikke nærmere opholde mig ved, hvad der særligt er yttret; det sidste Punkt angaar en enkelt Person, men det gaar temmelig nær ind under, hvad jeg netop har udtalt.